

FRA SLOT TIL SKROT

Af Asger Aamund, den 4. september 2016

Medier og politiske kommentatorer har nu atter fået krølle på halen. Det er slut med den kedelige sommer, hvor der ikke var andet at skrive om end den sædvanlige terror. Nu går tæppet heldigvis op for andedammens politiske efterårssæson, der ifølge analytikerne bliver sprængfyldt og dramatisk. Ved første øjekast kan det da også se ud som om Lars Løkke må manøvrere sin spinkle jolle rundt i hushøje nordøbølger: Liberal Alliance kræver nådesløst 5 procent lettelse af topskatten. Dansk Folkeparti vil ikke være med til noget som helst, hvis ikke grænsen lukkes for migranter, som ikke under nogen omstændigheder skal integreres, men hjemsendes. Alle kriminelle udlændinge skal ud af vagten. SF insisterer på skatteforhøjelser og Mette Frederiksen er ikke interesseret i vækstreformer, men vil have ” en klassisk diskussion om, hvordan vi skal bruge pengene”(Berlingske).

Over for denne politiske frugtsalat står en stålsat statsminister, der er fast besluttet på at gennemføre en hvilken som helst politik, der kan samle 90 mandater. Nu ligger regeringens planer på bordet, og i de kommende forhandlinger vil Lars Løkke nok forsøge sig med optiske løsninger, der præsenterer sig godt – også i en valgkamp - men som er uden reelt vækstpotentiale. Hvor ligger smertegrænsen hos de kommende forligspartier? Hvor lidt kan de nøjes med? DF, som udgør den tunge del af regeringens parlamentariske grundlag, har sagtmodigt fundet sig i, at Lars Løkke er stukket af fra samtlige valgløfter om en modernisering af migrantpolitikken. I Dansk Folkeparti har man måttet sande, at statsministeren er mere bange for Angela Merkel end for Thulesen Dahl, og det vil han være til solen brænder ud.

Der er ellers nok at tage fat på for en reformivrig regering: vi oversvømmes af en folkevandring, der er ude af kontrol, kun styret af den tyrkiske bazar og udelukkende begrænset af nogle få beslutsomme østeuropæiske lande, der har fået nok af EU's handlingslammelse. Det danske forsvar er nu så afpillet og udsultet, at de væbnede styrker kun kan beses på Tøjhusmuseet. Patienterne på vore hospitaler lægges i kunstigt koma, så personalet kan beskæftige sig med noget mere væsentligt end de syge. De gamle på plejehjemmene får et bad til jul og påske og må leve af antikke og nedkølede madpakker smurt i en fjern fortid. Sundhedssektoren må nu vælge mellem at købe moderne medicin eller at ansætte sygeplejersker. Der er ikke penge til begge dele. På en god dag er der kun 6 timers ventetid på skadestuerne.

Dansk økonomi har befundet sig i en dyb vækstkrise i 10 år. Vi nægter dog at se virkeligheden i øjnene, men en stadigt voksende og størknende offentlig sektor og en nedslidt, ramponeret skattefinansieret borgerservice har skubbet Danmark ud af velfærdens superliga. Hvorfor nægter skiftende regeringer at se elefanten, der står midt i dagligstuen? Svaret ligger i vores glørværdige fortid. Omkring 1950 var Danmark en nation i arbejdstøjet. Ledigheden var i bund, og kun 11 procent af befolkningen var uden for erhverv (Den Store Danske Encyklopædi). Efterhånden som staten overtog flere og flere sociale opgaver, steg antallet af offentligt forsørgede danskere. Således er antallet af borgere på overførselsindkomst firdoblet på under 50 år ifølge en redegørelse fra Center for Velfærdsforskning. Tilbage i 1950erne oplevede vi nok hårde arbejdskampe, som dog endte i en fælles erkendelse af, at hele nationens økonomiske helbredstilstand afhang af konkurrencedygtige virksomheder inden for industri, landbrug og håndværk.

I dag er der ikke sådanne fælles interesser i alle befolkningslag. 2,2 millioner borgere er på offentlig forsørgelse ud af 4 millioner stemmeberettigede danskere (Folketingets Finansudvalg 2013). Hermed er vi ikke mere et samfund, der er styret af det arbejdende Danmark, men af klienternes Danmark. Det flertal, der ikke arbejder, kan nu stemme sig til de penge, der tilhører det mindretal, der arbejder. Denne kendsgerning har også medført en ændring i sammensætningen af Folketinget, hvis flertal i dag består af

partier, der ikke interesserer sig for at skabe vækst og velstand, men derimod for at fordele samfundets midler på en måde, så få har for meget og færre for lidt. Alle politiske bedetæpper er således rettet mod de 2,2 millioner offentligt forsørgede vælgere, der bestemmer hvem der skal være statsminister i Danmark. Den reelle kamp for den nationale velstand er blevet afløst af pseudokampen mod uligheden.

Det økonomiske råderum til at føre en aktiv reformpolitik er lige så stort som politikerne selv vil have det, men det reelle politiske råderum er så snævert, at det svarer til at alle partilederne er samlet i en telefonboks, hvor der ikke er meget albuerum. Kernen i demokratiet som begreb er netop hensynet til mindretallets interesser. Sådan er det ikke mere i dette land. Mindretallet -det arbejdende Danmark – bliver udplyndret af skiftende røde og blå regeringer, der konstant er på udkik efter nye beskatningsinitiativer. Fra 2001 til 2010 steg det offentlige udgiftsniveau således med 80 milliarder kroner (CEPOS). Også efterårets økonomiske forhandlinger vil blive styret efter snævre fordelingspolitiske interesser, der ikke rummer nogen mulighed for dynamiske vækstreformer, der kunne bringe Danmark ud af den økonomiske isvinter. Alle ved, at væksten og velstanden kunne genskabes gennem en skattereform, en elitisering af uddannelse og forskning, en aktiv iværksætterindsats og kun kompetent indvandring.

I stedet ender vi som sædvanligt med en vækstneutral forligspakke, hvor hvert fremskridt bliver neutraliseret af et tilbageskridt. Denne linje vil blive fortsat også efter et eventuelt regeringsskifte. De regeringsbærende partier i Danmark har likvideret deres politiske råderum, som nu udelukkende består af fordeling af disponible ressourcer og ikke af nye kilder til vækst og velstand. Mette Frederiksen og Lars Løkke ligner således et blindt ægtepar, der med hinanden i hånden famler sig rundt om en plakatsøjle i den tro, at de er spærret inde. Dagsbefalingen fra efterårets politiske slagmark bliver derfor den samme som gennem de sidste 10 år: Intet ny fra vækstfronten.